

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **Ing. P.R.**

zastoupený advokátem Mgr. Vítězslavem Dohnalem
sídlem Klokotská 103/13, 390 01 Tábor

proti

odpůrci: **Město Šenov**

sídlem Radniční náměstí 300, 739 34 Šenov
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **M. G.**

o návrhu na zrušení části Územního plánu města Šenov, schváleného zastupitelstvem
odpůrce dne 20. 11. 2018,

takto:

- I. Návrh **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Návrhem ze dne 19. 12. 2018 se navrhovatel domáhal zrušení části Územního plánu x, vydaného zastupitelstvem odpůrce dne 20. 11. 2018, který nabyl účinnosti dne 7. 12. 2018; a to v části vymezující biokoridor RBK 617 a zastavitelnou plochu BI na pozemku p. č. x v k. ú. x.
2. Navrhovatel uvedl, že napadené opatření obecné povahy zasahuje do jeho vlastnického práva, přičemž zásah není nezbytný v takovém rozsahu, v jakém jej zvolil odpůrce. Vymezením biokoridoru RBK 617 na pozemku parc. č. X v k. ú. x ve vlastnictví navrhovatele je determinováno budoucí využití tohoto pozemku v rozporu s jeho představou.
3. Navrhovatel namítá, že je nesprávný odpůrcův argument, že jiné než zvolené řešení není možné s ohledem na to, že biokoridor RBK 617 je vymezen na základě závazného úkolu ze Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje (dále jen „ZÚR“), dle něhož má být koridor vymezen v ploše o šíři 100 m na každou stranu od vymezené osy a musí mít šíři minimálně 40 m. Proti tomuto argumentu namítá, že údaj o šíři koridoru 100m na každou stranu od osy je toliko doporučující; mělo být vzato v úvahu řešení, navržené navrhovatelem, kde by zpřesnění bylo vedeno 150 m od osy, stanovené v ZÚR. Biokoridor nemusí mít minimální šířku 40 m, nýbrž dle ZÚR „cca 40 m“, tedy i méně, než 40 m. Biokoridor lze i v odpůrcově konceptu vymezit zčásti na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. x. S ohledem na měřítko map ZÚR, kde 40 m je prezentováno šířkou 0,4 m nelze s přesností na metry určit osu koridoru, a konstatovat, že vymezení biokoridoru na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. x by bylo v rozporu se ZÚR.
4. Navrhovatel dále vytýkal odpůrci procesní nezákonnosti. Odpůrce se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, uplatněnými dne 2. 5. 2017 a 13. 6. 2018, neboť je pouze označil za nerealizovatelné pro rozpor se ZÚR. Dále odpůrce za důvod pro nerealizovatelnost variant uvedl připravovanou zástavbu na pozemku parc. č. X. To ovšem navrhovatel rozporuje s poukazem na skutečnost, že pro uvedený pozemek bylo dne 31. 5. 2018 vydáno pouze dosud nepravomocné územní rozhodnutí na umístění stavby „neveřejné účelové komunikace v x podlesí“, jejíž existenci by posunutí biokoridoru neohrozilo. V době podání prvních navrhovatelových námitek žádná informace o připravované zástavbě neexistovala, neboť žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána až 3. 4. 2018. Z citovaného územního rozhodnutí nikterak nelyne, jakého druhu stavby mají být komunikací obsluhovány. Odpůrcem tvrzená intenzivní příprava výstavby tak nemá oporu ve spisu a je nepřezkoumatelná. Za neoprávněnou výtku navrhovatel též pokládá to, že nepodal námitku proti biokoridoru v rámci pořizování změny č. 4 předchozího územního plánu x (v roce 2008). Pořizuje-li se zcela nový plán, nemůže omezit jeho právo uplatnit námitku nyní; dále poukazuje na to, že jeho návrh není

konceptně odlišný, ale na předchozí úpravu navazuje. Dále má navrhovatel za nevypořádanou námitku, proč je jeho pozemek uveden mezi pozemky vyvlastnitelnými ve veřejném zájmu, navíc za situace, kdy je vlastník ochoten část biokoridoru na svém pozemku akceptovat. Za další procesní pochybení navrhovatel pokládá absenci posouzení navržených variant; odmítnutí navržené varianty pro rozpor se ZÚR je nepostačující. Za procesní nezákonnosti v procesu vydávání napadeného opatření obecné povahy pokládá to, že mu odpůrce přes výslovnou žádost odmítl poskytnout část návrhu napadeného opatření před jednáním zastupitelstva, které jej vydalo, dále to, že se jednání účastnil zastupitel ve střetu zájmů A. H., který v územním řízení zastupuje společnost usilující o umístění staveb na pozemcích, kam by se dle navrhovatele mohl biokoridor částečně přesunout, a konečně to, že na jednání zastupitelstva sdělila zástupkyně pořizovatele územního plánu, že platnost podkladového stanoviska Moravskoslezského kraje končí 21. 11. 2018, čímž byl na zastupitele vyvíjen neodůvodněný tlak, kdy ani nebylo upřesněno o jaké stanovisko jde, ani nebylo sděleno, že lze vyžádat stanovisko nové.

5. Navrhovatel dále namítal nepřiměřenost zásahu do svého vlastnického práva. Má zato, že při vymezení biokoridoru měl navrhovatel rozložit břemeno zatížení na více vlastníků ve spravedlivé míře; nelze jednoho zatížit zcela a druhého vůbec. Navrhovatel požadoval spravedlivé rozdělení zátěže mezi něj a vlastníka pozemků parc. č. X a X s ohledem na to, že tvrzená připravovaná výstavba je ve zcela úvodní fázi; přesun koridoru by omezil zastavitelnost maximálně $\frac{1}{4}$ pozemku, přičemž je třeba přihlédnout k tomu, že tyto pozemky bylo možno zastavovat od roku 2008 a jejich vlastník nic v tomto směru tehdy nepodnikl. Za nepřiměřené má navrhovatel též vymezení biokoridoru v celé jeho šíři za vyvlastnitelný, znemožňující být i jen existenci soukromé zahrady. Navrhovatel byl ochoten akceptovat větší plochu biokoridoru na části svého pozemku, odpůrce tedy měl hledat možnost, jak nezblokovat možnost budoucí zástavby alespoň části navrhovatelova pozemku (pro jeden rodinný dům).
6. Odpůrce ve vyjádření ze dne 18. 2. 2019 uvedl, že s návrhem nesouhlasí, a navrhl jeho odmítnutí, resp. zamítnutí.
7. Odpůrce předně připomenul skutečnost, že o trasování biokoridoru na pozemku navrhovatele bylo rozhodnuto již změnou č. 4 územního plánu obce x, která byla schválena zastupitelstvem dne 25. 9. 2008 a nabyla účinnosti dne 17. 10. 2008. Napadeným územním plánem tak na pozemku navrhovatele nedošlo k žádné změně. Poukázal dále na to, že ZÚR ve své závazné části stanoví, že upřesnění biokoridoru v územních plánech obcí je možné jen v rámci pásu o šířce 100 m na každou stranu stanovené osy (kapitola D. IV.). Biokoridor je tak přes pozemek navrhovatele trasová dlouhodobě jak územním plánem města, tak i ZÚR, které také již stanoví možnost vyvlastnění. S ohledem na průmět 200m pásu, stanoveného ZÚR, do předmětného území města x se nabízely dvě možnosti – vést trasu přes pozemky parc. č. X a X (kdy druhý jmenovaný je rovněž ve vlastnictví navrhovatele), dosud území urbanizovaném, nebo přes pozemek parc. č. X, dosud v území neurbanizovaném. Navrhovatel v námitkách ze dne 2. 5. 2017 požadoval posun biokoridoru tak, aby z $\frac{1}{3}$ zasahoval na pozemek parc. č. X a z $\frac{2}{3}$ své šíře zasahoval na pozemek parc. č. X a X; zároveň požadoval, aby byl pozemek parc. č. X změněn na plochu určenou k individuálnímu bydlení. V námitkách z 13. 6. 2018 uvedl, že souhlasí, aby část biokoridoru na jeho pozemku byla o něco širší, nicméně, aby šíře pozemku nezatíženého biokoridorem byla alespoň 22 m. Odpůrce navrhovateli vyhověl co do pozemku parc. č. X. Řešení umístění biokoridoru, navržené navrhovatelem, nerespektovalo ZÚR, neboť jím stanovený pás jen malou měrou zasahuje pozemky parc. č. X a X. Tyto navíc byly již roku

2008 vymezeny jako plocha zastavitelného území. Z uvedeného plyne, že odpůrce zvažoval možná řešení, přičemž zvolil takové, které splňuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Za určitou kompenzaci lze pokládat i to, že územním plánem mu byla nově umožněna výstavba na jeho pozemku parc. č. X.

8. Odpůrce dále s poukazem na odbornou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009-120 ze dne 21. 7. 2009 uvedl, že pokud nedochází ke změně právního postavení navrhovatele, nedochází k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, a tento nemůže být aktivně legitimován k podání návrhu. Vzhledem k tomu, že biokoridor byl trasován stejným pozemkem navrhovatele již předchozím územním plánem města (po jeho změně č. 4), má odpůrce zato, že je návrh nepřijatelný, a měl by být dle §46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnut.
9. K namítaným procesním pochybením odpůrce uvedl, že intenzivní příprava výstavby na pozemcích parc. č. X a X plyne i z námítky vlastníka těchto pozemků ze dne 5. 5. 2017, který v roce 2010 nechal zpracovat technickou studii ohledně napojení rodinných domů na infrastrukturu. Tyto pozemky byly zařazeny do zastavitelných ploch po veřejném projednání dne 3. 5. 2017. Pokud se týče namítaného neodůvodnění vyvlastnitelnosti navrhovatelova pozemku, poukázal odpůrce na odkaz územního plánu na ZÚR, z něž byl uvedený požadavek pouze převzat. Odpůrce se navrhovanými řešeními řádně zabýval a vybrané řešení odůvodnil. K neposkytnutí návrhu napadeného územního plánu před jednáním zastupitelstva, jež jej vydalo, žalobce uvedl, že takovouto povinnost odpůrci neukládá žádný zákon. I zákon č. 106/1999 Sb. umožňuje povinnému subjektu odepření informace vzniklé při přípravě jeho rozhodnutí do doby, než je rozhodnutí vydáno. K účasti A. H. na schvalování návrhu odpůrce uvedl, že u pozemků parc. č. X a X nedošlo ke změně (byly zastavitelné i dle dřívějšího územního plánu po změně č. 4); navíc se tento zastupitel při schvalování územního plánu zdržel hlasování. K námitce neodůvodněného tlaku, spočívajícího v informování zastupitelů, že stanovisko kraje končí 21. 11. 2018, odpůrce uvedl, že uvedené datum bylo zmíněno jen v souvislosti s aktualizací č. 1 ZÚR, která uvedeného dne nabyla účinnosti. Pokud by nedošlo ke schválení územního plánu 20. 11. 2018, bylo by třeba vyžádat si nové stanovisko a podstatně upravit návrh územního plánu.
10. K námitce nepřiměřenosti zásahu do vlastnického práva odpůrce poukázal na principy zachovávání proporcionality, jak je rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Ao 1/2009-120 ze dne 21. 7. 2009, s tím, že tam uvedeným podmínkám dostal. Ve vypořádání námitek navrhovatele (č. 13 a 122) i v odůvodnění napadeného územního plánu s. 88) uvedl, proč vede trasu biokoridoru výlučně přes pozemek navrhovatele a nepřesouvá ji zčásti na pozemek parc. č. X. Naopak řešení navrhované navrhovatelem principu proporcionality neodpovídá, neboť dle něj by biokoridor vedl po pozemku, který již byl dle předchozího územního plánu vymezen jako zastavitelný a jeho vlastník na něm připravuje výstavbu.
11. Navrhovatel v replice ze dne 12. 3. 2019 argumentoval, že návrh odpůrce na odmítnutí návrhu by byl oprávněný jen v situaci, že by byla vydána dílčí změna územního plánu a navrhovatel by se domáhal zrušení části územního plánu změnou nedotčené. V případě vydání zcela nového územního plánu, je zasahováno do práv všech vlastníků pozemků, jejichž využití plán reguluje. K podmínkám vyplývajícím ze ZÚR připustil, že přehlédl údaj o maximální šíři biokoridoru v závazné části, avšak i za této situace měl zato, že by bylo možno biokoridor posunout alespoň v šíři 10 m na pozemky parc. č. X a X. Při porizování nového územního plánu nelze odmítnout námítky ohledně využití území jen

proto, že při změně funkčního využití území v minulosti námitky neuplatnil. Zopakoval dále argumenty k nepřiměřenosti zásahu do svého vlastnického práva a poukázal na nerozvinutost stavebních záměrů na sousedních pozemcích (a zrušení územního rozhodnutí o umístění stavby obslužné komunikace na těchto pozemcích).

12. U jednání dne 12. 6. 2019 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Navrhovatel zpochybnil funkčnost celého biokoridoru v dané lokalitě; uvedl též, že nynější vlastník sousedních pozemků je nabyt až v prosinci 2017. Odpůrce uvedl, že biokoridor je stanoven do budoucna, a proto na základě jeho stanovení mohou být odstraněny překážky, které by jej případně znefunkčňovaly. Projekční práce na pozemku sousedícím s navrhovatelovým, jeho tehdejší vlastník zahájil projekční práce již roku 2010, jak plyne z podané námitky.
13. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.
14. Ze správních spisů odpůrce soud zjistil, že zastupitelstvo města x rozhodlo dne 25. 6. 2009 o pořízení nového územního plánu města. Veřejná projednání návrhu se uskutečnila 3. 5. 2017 a 18. 6. 2018. Na zasedání zastupitelstva města x dne 20. 11. 2018 se dle zápisu v průběhu projednávání návrhu územního plánu Ing. arch. H. vyjádřil „*k dopisu, kde byl nařčen z podjatosti vůči ÚP. Tato informace se nezakládá na pravdě.*“ Ing. M. dále uvedla, „*kdybychom hlasovali až 22. 11. 2018, tak by ÚP pozbyl stanovisko Moravskoslezského kraje, vzhledem k tomu, že končí dnem 21. 11. 2018*“. Následně zastupitelstvo schválilo vydání Územního plánu x jako opatření obecné povahy č. 01/2018. Účinnosti nabyt dne 7. 12. 2018. Součástí územního plánu je i zpřesnění nadmístního územního systému ekologické stability, daného ZÚR, jedním z jehož prvků je i mezofilní hájová a bučinná osa RBK 617.
15. Navrhovatel uplatnil v průběhu pořizování územního plánu 2 námitky, a to námitku ze dne 2. 5. 2017, vedou pod č. 13, a ze dne 13. 6. 2018, vedenou pod č. 122.
16. V námitce č. 13 brojil žalobce společně se svojí sestrou proti umístění biokoridoru 617. Navrhovali přemístění tohoto biokoridoru severním směrem, tedy na hranici mezi pozemky parc. č. X, parc. č. X a parc. č. X tak, že by ve stávající navržené šíři tohoto biokoridoru v rozsahu cca 40 m tento nově zasahoval z cca 1/3 své šíře pozemek parc. č. X a z cca 2/3 své šíře pozemky parc. č. X a parc. č. X v koridoru vedoucím od biocentra na lesním pozemku parc. č. X ve směru k veřejné komunikaci Petřvaldské na pozemku parc. č. X, čímž by na jedné straně nedošlo k úplnému ekonomickému „znehodnocení“ pozemků parc. č. X a parc. č. X jiného vlastníka, který by tak disponoval dostatečnou prolukou pro případné jiné využití plochy NZ navazující na plochu SM Z185 (plocha smíšená obytná městská) a na druhou stranu by dotčený vlastník (navrhovatel) měl „uvolněnou“ část svého pozemku, nyní plně zasaženého trasou biokoridoru, a to při hranici s pozemkem parc. č. X v zastavitelné ploše BI na jižní straně svého pozemku parc. č. X pro eventuální budoucí možnou výstavbu (při předpokladu níže navržené změny této plochy na BI a její přičlenění ke stávající zastavitelné ploše individuálního bydlení) a biokoridorem by byla zasažena pouze část jeho pozemku parc. č. X při severní hranici s pozemkem parc. č. X. Současně by z plochy navrženého biokoridoru byl zcela vyjmut celý pozemek parc. č. X, již nyní „zasažený“ z východní strany ochranným pásmem lesa na pozemku parc. č. X, k němuž je navíc zřízeno věcné břemeno chůze a jízdy (část pozemku parc. č. X, na níž je zřízeno toto věcné břemeno by navíc nebyla zasažena plocha biokoridoru). Námitce bylo vyhověno v případě pozemků parc. č. X a X a nebylo jí vyhověno v případě pozemků parc. č. X a X. V odůvodnění vypořádání námitky je uvedeno, že trasování biokoridoru RBK 617 vychází z osy regionálního biokoridoru, převzaté ze ZÚR, kde je uvedeno, že biokoridory jsou vymezeny osou, která určuje směr propojení a definovány jako pás území o šířce 200 m (100 m na každou stranu od osy), v jehož rámci je možno provádět zpřesnění vymezení

biokoridoru v rámci územních plánů dotčených obcí. S ohledem na zájem vlastníka pozemků parc. č. X a X, zachovat tyto pozemky jako stavební, byl regionální biokoridor o min. šířce cca 40m situován na severní hranu koridoru dle ZÚR, tedy na pozemek parc. č. X stejného vlastníka. Limity dané nadřazenou dokumentací nelze nerespektovat a RBK dle požadavku vlastníka přesunout na parcelu parc. č. X. Regionální biokoridor 617 byl přetrasován tak, aby nevedl přes pozemek parc. č. X; na tomto pozemku zůstane vymezena plocha ZS. Dále bylo uvedeno, že z úřední činnosti je známo, že na sousedním pozemku parc. č. X probíhá intenzivní investiční příprava území, kdy omezením její přípravy, která je v souladu s platným územním plánem, by došlo k mnohem většímu zásahu do soukromých práv vlastníka než v případě podatele námítky, který má na pozemku trasu biokoridoru sledovanou již od roku 2008, kdy při pořizování změny č. 4 územního plánu sídelního útvaru x neuplatnil k tomuto námítku. Navíc vymezení další plochy bydlení na části pozemku parc. č. X není možné vyhovět i s ohledem na to, že již vymezené plochy k bydlení jsou z pohledu rozvoje města a ochrany veřejných zájmů maximální možné a už tak nadstandartní.

17. Své výhrady navrhovatel zopakoval v námítce č. 122. Poukázal v ní i na zúžení (až na pouhých 25 m) a znefunkčnění (přehrazení ploty) biokoridoru na území obce; pozemek parc. č. X přímo navazuje na zastavěné území, kdežto pozemek parc. č. X nikoliv. Námítce nebylo vyhověno s obdobným odůvodněním, jako v případě námítky předchozí.
18. Vlastnice pozemku č. X uplatnila námítku ze dne 5. 5. 2017 (č. 25), v níž brojila proti zařazení tohoto a dalších svých pozemků do zemědělských ploch. Uvedla, že k jejímu návrhu byly pozemky v minulosti zařazeny do pozemků zastavěných urbanizovaných. V návaznosti na tuto dřívější změnu územního plánu si nechala v roce 2010 zpracovat odbornou architektonicko-projekční společností technickou studii k prověření možnosti napojení na technickou infrastrukturu tak, aby v budoucnu zájmová lokalita sloužila pro zástavbu rodinnými domy. Dále vyjádřila kategorický nesouhlas s návrhem navrhovatele na posun koridoru ÚSES na její pozemky. Námítce bylo vyhověno a předmětné pozemky byly zařazeny do zastavitelných ploch BI.
19. Soud v souladu s ustanovením § 101d zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu a v mezích návrhových důvodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy.
20. Soud předně pokládá za potřebné vypořádat námítku odpůrce, že návrh je namístě odmítnout, neboť postavení navrhovatele se kvůli vedení trasy biokoridoru přes pozemek navrhovatele nic nezměnilo; stejným způsobem byl trasován již dle dřívějšího územního plánu. Tato námítka je nesprávná, a je třeba plně přisvědčit navrhovateli, že argumentace odpůrce by byla oprávněná v situaci, kdy by v dané věci byla vydána změna územního plánu, a navrhovatel by se domáhal zrušení části změnou nedotčené. Je-li přijímán zcela nový územní plán, je nutno vycházet z toho, že upravuje nově (byť i v některých případech shodně jako územní plán dřívější) práva a povinnosti těch, kdož mají vztah mezi svou právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno. Samotné zachování určitého parametru v územním plánu nevylučuje možnost zkrácení na právech subjektu, jemuž svědčí subjektivní právo k regulovanému území, a to i s ohledem na komplexní posouzení všech změn, kdy důvody pro onen dílčí parametr mohou být jiné, a jiné může být posouzení dotčení na právech subjektu.
21. Soud proto návrh neodmítl, nýbrž projednal jej věcně.
22. Podle judikatury správních soudů spočívá přezkum opatření obecné povahy na algoritmu o pěti krocích: za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné

povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2005-98 ze dne 27. 9. 2005).

23. Jakkoli navrhovatel uplatnil i návrhové body směřující proti procesu zpracovávání a přijímání napadeného územního plánu, zásadní návrhová námitka směřuje do posledního kroku přezkumu, a sice namítá nepřiměřenost zvoleného řešení ve vztahu k vlastnickému právu navrhovatele, kdy břemeno spočívající v omezení vlastnického práva daného povahou biokoridoru nebylo spravedlivě rozloženo mezi vícero vlastníků.
24. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, za předpokladu dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem (jeho změnou) dojít k omezením vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009-120 ze dne 21. 7. 2009, publ. pod č. 1910/2009 Sb. r. NSS). Nejvyšší správní soud též zdůrazňuje, že v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 81/2016-157 ze dne 21. 11. 2018.)
25. Při hodnocení úvahy obsažené ve vypořádání námitek navrhovatele, soud předně uvádí, že pořizovatel územního plánu byl vázán ZÚR, stanovícími osu biokoridoru a závazný pokyn zpřesnit jeho trasu jen v rámci 200 m širokého pásu, kde osa vede jeho středem. Návrh na vedení biokoridoru obsažený v obou námitkách podaných v průběhu pořizování územního plánu uvedeným závazným parametrům nevyhovoval; trasování podstatné části biokoridoru přes pozemek parc. č. X překračovalo onen závazný 200 m široký pás. Je třeba zdůraznit, že minimalističtější verzi navrhl navrhovatel až v závěru soudního řízení v podání ze dne 12. 3. 2019, kde zohlednil skutečnost, že ZÚR by umožňovaly posun biokoridoru na pozemek parc. č. X jen v úzkém pásu lichoběžníkového tvaru při hranici s navrhovatelovým pozemkem parc. č. X. Na druhou stranu ani excesivní námitka navrhovatelova nezbavovala povinnosti zpracovatele územního plánu zvážit možnost vyhovění alespoň v části ZÚR umožněné. Této povinnosti zpracovatel dle názoru krajského soudu dostál. Je samozřejmě pravdou, co uvádí navrhovatel, že břemeno vyplývající z ochrany veřejných statků by mělo být pokud možno rozkládáno na více soukromých subjektů ve srovnatelné pozici, a nikoli jen na jednoho. Za podstatné považuje soud okolnosti, z nichž odpůrce usoudil na rozdílné (ne zcela srovnatelné) postavení vlastníků pozemků parc. č. X a X. Rozdílnost uvedeného postavení spočívá v dřívějším vymezení využití obou pozemků. Jakkoli toto dřívější využití nedeterminuje obsah nového územního plánu a nemůže být důvodem pro odmítnutí návrhu (jak výše uvedeno),

na druhou stranu nelze říci, že by bylo u posuzování proporcionality přijatého řešení bez významu. Důležitým elementem územního plánování je i stabilita při využití území a s tím spojená dobrá víra a legitimní očekávání, které soukromé subjekty z územních plánů vyvozují. Za této situace má soud za akceptovatelné posouzení odpůrce, jenž nepřenesl břemeno plynoucí z vymezení biokoridoru na vlastníka pozemku parc. č. X, neboť ten jednal v důvěře v dřívější územní plán a realizoval intenzivní investiční přípravu daného území k výstavbě. To plyne jak z jeho námitky č. 25, tak i ze zahájeného řízení o umístění obslužné komunikace. Bez oné dřívější úpravy by bylo možno návrh na posud biokoridoru směrem severním hodnotit jinak, avšak taková situace zde byla při přijímání změny č. 4 předchozího územního plánu v roce 2008, nikoli nyní. Namítal-li dále navrhovatel, že podklady pro závěr o intenzivní investiční přípravě jsou nedostatečné, učinil tak až v podaném návrhu k soudu, odpůrce neměl důvod pokládat podklady svého závěru za nedostatečné, nebyly-li nikým rozporovány. Nadto odpůrce vyšel navrhovateli vstřícně ohledně pozemku parc. č. X, kde je mu umožněno realizovat stavební záměry. Soud dále podotýká, že podpůrným důvodem pro nevyhovění námitce byla i ochrana nezastavěného území, kdy územní plán již tak stanovuje nadstandardní podíl ploch využitelných k zástavbě. Onen druhý důvod rozporován nikterak nebyl. Zdůvodnění odpůrce proto hodnotí soud jako racionální a akceptovatelné v rámci jeho diskreční politické pravomoci, kdy v něm neshledal prvky svévolného či excesivního zásahu do práv navrhovatele.

26. Pokud se týče procesních námitek, neztotožňuje se soud s námitkou vadného vypořádání námitek. Odpůrce jasným a přezkoumatelným způsobem ve vypořádání námitek uvedl, jakými úvahami by při jejich hodnocení veden, ostatně sám navrhovatel na toto zdůvodnění reagoval ve svém návrhu. Stejně tak neshledává soud pochybení v neposouzení varianty, navržené navrhovatelem. I odmítnutí varianty pro nerealizovatelnost kvůli rozporu s nadřazenou územně-plánovací dokumentací je posouzením dané varianty. Takovéto naložení s námitkou je plně postačitelé s ohledem na ustanovení § 52 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož nelze přihlížet k námitkám ve věcech rozhodnutých v ZÚR.
27. Pokud se týče vad v postupu při vydávání opatření obecné povahy, navrhovatel uváděl, že mu nebyl poskytnut koncept opatření obecné povahy před jednáním zastupitelstva. K tomu soud uvádí, že jednak stavební zákon poměrně komplexně upravuje participaci veřejnosti v procesu přípravy územního plánu, jednak i zákon o svobodném přístupu k informacím vylučuje z práva na svobodný přístup k informacím informaci vzniklou při přípravě rozhodnutí povinného subjektu do okamžiku vydání rozhodnutí (srov. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.). Navrhovatel dále namítal, že jednání se zúčastnil Ing. A. H., jenž byl ve střetu zájmů; navrhovatel o této skutečnosti informoval zastupitelstvo dopisem. K tomu soud uvádí, že dle § 83 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, ve znění pozdějších předpisů, má člen zastupitelstva ve střetu zájmů toliko notifikační povinnost, neplyne z něj ani, že by se nemohl účastnit jednání, ba ani, že by nemohl ve věci hlasovat. Vzhledem k tomu, že zastupitelstvo bylo o tvrzeném střetu zájmů informováno samotným navrhovatelem a vzhledem k tomu, že se jím označený zastupitel hlasování zdržel, nelze dle soudu dovodit z uvedené situace žádný zkrácení na veřejných subjektivních právech navrhovatele. Soud se rovněž neztotožňuje s názorem navrhovatele, že informace o pozbytí platnosti stanoviska ke dni 21. 11. 2018 vytvářela na zastupitele neodůvodněný tlak, neboť daná informace měla skutečnou souvislost z aktualizací ZÚR a

teoretická možnost vydání stanoviska nového musela být zastupitelům jakožto osobám politicky aktivním zřejmá.

28. K závěrečným námitkám navrhovatele o nepřiměřenosti zásahu do jeho vlastnického práva soud odkazuje již na výše provedené zhodnocení úvah odpůrce. Možnost vyvlastnění plyne ze ZÚR a územně plánovací dokumentace stanoví pouze její možnost, neprovádí ji přímo sama.
29. Na základě výše uvedených úvah dospěl krajský soud k závěru, že návrh je nedůvodný, a proto jej podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že nebyly přiznány žádnému z účastníků. Náklady na zastoupení advokátem procesně úspěšného odpůrce soud nepokládá za účelně vynaložené, neboť odpůrce je městem s vlastním stavebním odborem, má tedy kvalifikovaný personál k hájení svého územního plánu před soudem.
31. Zúčastněné osobě nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť pro takovýto postup nebyla splněna žádná z podmínek stanovených v § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 12. června 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu